

къща в къща да събира с човката си милостиня, която те раздаваха на бедните. О! Брат Франциск особено е привързан към птиците, към най-чистите, най-невинните, най-радостните божии създания. Те са освободени от грижата да предат, да тъкат, да сеят и жънат. Тяхната храна е пръсната в обилие по земята, тяхните дрехи не се изтъкват и са по-пъстри и по-красиви от тия на най-знатните в света, жилището им е в светлия и чист въздух, във висоти по-близо до слънцето, гнездата им са в дърветата, сред тишината и красотата на природата. Ала не, нямаше животинка по света, която да бъде презряна от нашия учител. Зимно време той слагаше вино и мед в кошерите на пчелите, за да не страдат от лишения, той обичаше жабата, гущера и змията дори. Когато вървеше по друмовете, той се навеждаше и махаше настрани червея за да не го смачка.

Гостите слушаха, поразени, замаяни. Иоан Асен поглъщаше всяка дума, тъй както зажаднял пътник пие жителната влага от внезапно намерен извор.

Това бе словото на неговите обични богомили. Ала в думите на францисканеца имаше нещо ново, нещо по-друго. Това бе любовта, безкрайната любов към всяко божие творение, това беше смиреннието, което не прави показ от себе си, това бе желанието за братство и мир между хората, което бе лишено от всяка омраза и завист. А думите на брат Лонго не спираха, чудни, лъчезарни, нечувани до тогава:

- Всичко това, което човек прави, прави го за себе си. Затова ако някой ви оскърби, трябва само да го съжалите и да се помолите за неговото вразумяване, а не да му отвършате на обидата с обида. Добрата дума и търпението обезоръжават и най-злия ни враг. Всички злини и падения на тоя свят са ни дошли от надменността. Тъй Луцифер бе изгонен от рай поради своята гордост. Адам бе наказан заради своето ~~поради~~ поради ~~евсе~~ непокорство и себепревъзнасяне.

- В какво се състои смиреннието, отче? - попита един от войводите.